

ehhitama. Kui weel laewa ehhitus käes olli, käis ta jo kõnne rahwa hulgas suust suhho, et sest ommeti head ajawito pühhapäiwil olleks lota. Selle paiga õppetaja sedda kuuldes, läks meest katsma, kulas ta ennese käest, kuddas luggu olleks ja püidis sõbralikult tedda ta ettewõetud nõust ärrapööda, sest et se läbbi kõlwatumad wiisid ja jummalafartmata ello agga saa sid kaswatud. „Ma kardan,“ ütles õppetaja, „teie laew saab pühhapäwa-teotaja ollema.“ Mees watas ta otja, ja wastas siis otsekohhe sure julgusega: „Zah seks ta peab jäma, ja se on jonelt se nimmi mis ma omma laewale tahhan anda. Minna ollen kaua selle ülle järrelemõelnud, mis nimme ma temmale piddin andma, ja teie ollete nüüd sedda viete tabband. Ma tännan teid teie märgo eest. Nüüd saab laewa nimmi pandud: „Pühhapäwa-teotaja.“ Kui ta sedda ütles, sowis, ta õppetajale jummalaga jättes, temmale head päwa, pikkas ja naeris õppetaja kurbduse ülle, mis sessel temma pärrast olli, pöris ümber ja läks tahha tuppa. Ehhitus läks eddast, ja isseärranes sai pühhapäiwil laewa kallal fibbedaste tööd tehtud. Peagi olli ta ni laugel walmis, et ta sai wette lastud. Ka se sündis ühhel pühhapäwal, ja se nimmi: „Pühhapäwa-teotaja“ sai temmale sure õiskamise ja kistsaga kahhe wõi kolmekümne pooljoobnuud meestest antud. Mõnned wannad madrused, kes seal jures ollid ja tähhel pannid, kuidas laew esimeste korda wette putus, langutasid wägga murrelilo näoga omma

pead. Ta sai nüüd täiest kõidetud ja ühhe lustfõido tarwis walmistud. Ka se piddi ühhel hingamise päwal sündima. Kõik kes seks wäart arwati, said kutsutud, ja suur hull rahwast tungis laewa peale. Lippo peal, mis masti oisjas tule käes uhkest lipputas, olli nimmi suurte tähtega luggeda: „Pühhapäwa-teotaja.“ Ta liikati kaldalt emale. Mõnningad, kellele lange hirm peale tulli kui nad sedda nimme näggid kargasid laewa pealt weel õigel ajal kaldale; mitto teistest olleksid sedda samma teinud agga nad ollid jubba kaldast laugel ärra. Tüf aega purjutas laewoke kännast pitki merrepegelt. Ärrad said uut julgust, mängimehhed hakkasid puhhuma, rööm läks lahti. Ommeti pari tunni pärrast läks luggu teisets; häffiline storm tõisis ja kange tule oog tabbas laewa wasto. Rahwa risti- ning põigiti-jooksmine ja teine teisejt läbbisurrumine wöttis laewaparra peal wõimust, ja ehmatuse, mis kõifide peale tulnud, ei annud mõistusele aega, ärrapeasmise peale mõteldagi. Mõnne silmapilgo aja sees olli laewoke jo külle peale wiisjatud ja langes merre põhja. Oh mis ehmatuse kistsa tõusis nüüd taewa pole üllesse. Agga pea olli jälle wailne asji ja kõit mödas. Mellikümmend noort innimest ollid merre laenete wahhele mahhamaetud, ja otse nende kohhal wee peal ojus laewaplaggo omma pealkirjaga: Pühhapäwa-teotaja, nende wasto, hüdis, kes sedda kõit näggid: „Jummal on ommeti kohtomoi istja ma peal.“ Paul 58, 12.